

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

Η αγαπημένη μου ή γυναικούλα, βγήκε από το λουτρό της και μπήκε στο σαλόνι, όπου καθόμουν και διάβαζα με τραγικό ύφος, κρατώντας στο χέρι ένα τηλεγράφημα.

— Διάβασε! μου είπε με μελοδραματικό ύφος.

Ήταν ένα τηλεγράφημα του νεαρού "Αρμφιλντ" που μ'ας ειδοποιούσε πώς λόγω του ξαφνικού θανάτου κάποιου θείου του, δέν θά μπορούσε νάρθῃ νά φάῃ μαζί μας τὸ θράδου, ὅπως εἶχαμε συμφωνήσει.

— 'Ο φτωχός ὁ γέρος, εἶπα γελώντας στή γυναῖκα μου. Θά τὸ ἔπαιρνε πολὺ ἀπάνω του ἂν ἤξερε ὅτι ὁ θάνατός του θά σέ συγκινοῦσε τόσο πολὺ!

— Δέν καταλαβαίνεις λοιπὸν τίποτε! διαμαρτυρήθηκε ἡ χαριτωμένη Κίττυ. Τώρα πού ὁ "Αρμφιλντ" δέν θάρθῃ, θά εἶμαστε δεκατρεῖς στὸ τραπέζι! καὶ ξέρεις τί δεισιδαιμών πού εἶνε ἡ θεία 'Ιωάννα!

— Μά... Δέν πρόφθασα νά διαμαρτυρηθῶ, καὶ ἡ γυναικούλα μου μὲ διέκοψε ἀπότομα:

— Δέν ἔχει μὰ καὶ ξεμά... Κατάλαβέ το καλά: ἀρνοῦμαι νά καθίσω σ' ἕνα τραπέζι, ὅπου θά εἶμαστε δεκατρεῖς. Ξέρεις πολὺ καλά, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς φέρνει γρουσουζιά.

"Ἔτσι ἐτέθη τὸ ζήτημα νά θροῦμε κάποιον ἄλλο καὶ νά τὸν καλέσουμε στὸ τραπέζι, γιὰ νά μὴ εἶμαστε δεκατρεῖς. Τὸ πρᾶγμα δέν ἦταν εὐκόλο, ἀφοῦ θρισκόμαστε στήν ἐξοχή, ὅπου φυσικὰ κανεὶς δέν ἔχει πολλὰ γνωριμίες. 'Αφοῦ πολλὴ ὥρα σπαζοκεφαλιάζαμε, καταλήξαμε στὸ συμπέρασμα ὅτι ἔπρεπε νά καλέσουμε τὸν κ. "Αλουορθου.

— Κανόνισέ τα ὅπως θέλεις, μου εἶπε τὸ τρυφερό μου ἥμισυ, ἀλλὰ φρόντισε νά μὴ προσκαλέσης τὴν ἀπαίσια γυναῖκα του.

Πρέπει νά ὁμολογήσω πὼς εἶχαν κυκλοφορήσει διάφορες ἀνόητες φήμες γιὰ τὴν κυρία "Αλουορθου. 'Ἐγὼ προσωπικῶς ἔνοιωθα πολλὴν συμπάθεια γιὰ τὴν κυρία αὐτὴ πού ἦταν παραπολὺ ὡμορφη, καὶ πού φαίνεται γι' αὐτὸ ἡ ἄλλες γυναῖκες δέν τὴν χώνευαν.

Σὰν θλάκας πού εἶμαι, δέχθηκα νά ἐκτελέσω τὴν διαταγὴ τῆς συμβίας μου. Μὰ ὅταν θρέθηκα μπροστά στήν κ. "Αλουορθου, τάχασα:

— Χμ... χμ... ἔχουμε τραπέζι ἀπόψε... καὶ θά εἶμαστε πολὺ εὐχарιστημένοι ἂν... χμ... δηλαδῆ... ἂν ὁ ἄνδρας σας... τραύλισα.

— Πολὺ εὐχαρίστως! ἀπάντησε αὐτή.

Καὶ γυρνώντας πρὸς τὸν ἄντρα τῆς πού ἐκείνη τῇ στιγμῇ ἔμπαινε, τοῦ εἶπε:

— 'Ο κ. Κόρτον ἔχει τὴν εὐγένεια νά μ'ας καλέσῃ γι' ἀπόψε...

— Ναί... χμ... ὄχι! μουρμούρισα, ἀναλογιζόμενος τὸν θυμὸ τῆς γυναῖκας μου, δηλαδῆ θά θέλαμε μόνο τὸν κ. "Αλουορθου...

Τὰ εἶχα χάσει, σταγόνες ἰδρώτος ἔτρεχαν ἀπὸ τὸ μέτωπό μου καὶ κατάριόμουν τῇ γῇ πού δέν ἄνοιγε γιὰ νά μὲ καταπιῇ.

— Μά... εὐχαρίστως... ἔκανε παραξενεμένος ὁ φτωχός "Αλουορθου.

— Μπόμπ, τοῦ φώναξε ἄξαφνα ἡ γυναῖκα του κεραυνοβολώντας τον μ' ἕνα τρομερὸ βλέμμα, λησμονεῖς φαίνεται πὼς δέν εἶσαι ἐλεύθερος ἀπόψε.

— "Α... ναί... ἀλήθεια! μουρμούρισε αὐτός.

"Ἐφυγα καταντροπιασμένος καὶ σὰν γύρισα σπίτι, διηγήθηκα στή γυναῖκα μου τὴν καταπληκτικὴ ἀποτυχία τῆς διπλωματικῆς μου ἀποστολῆς. 'Η Κίττυ μοῦ ἀπέδειξε τετραγωνικώτατα, ὅτι εἶχε δίκιο λέγοντας πὼς ἡ κυρία "Αλουορθου ἦταν μιὰ ἀπαίσια καὶ φαντασμένη γυναῖκα, καὶ μὲ ἔπεισε νά ἐξακολουθήσω τίς ἀναζητήσεις μου γιὰ ἕναν δέκατο - τέταρτο συνδαιτημόνα.

— Καλά, εἶπα, θά πάω νά δῶ τὸν γέρο Ζύλλεσπάϊ. Αὐτὸς ἔχει παντρευθῆ τὴν μαγεύρισσά του καὶ συνήθισε πειὰ νά δέχεται προσκλήσεις μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό του. 'Απὸ κεῖ θά κάνω μιὰ βόλτα ὡς τὸ σπίτι τῶν "Αρλιγκτον, ὕστερα θά περάσω ἀπὸ τοὺς Στάνφορντ, κι' ἂν δέν καυθώσω τίποτε θά τηλεγραφήσω

τοῦ ἀδελφοῦ μου Χούγκ νά ἔρθῃ ἐπειγόντως.

Μὰ ὄλες ἡ προσπάθειές μου πῆγαν χαμένες. 'Ο Ζύλλεσπάϊ εἶχε φύγει γιὰ τὸ Λονδίνο, οἱ "Αρλιγκτον δέν δεχόταν τὴν προσκλησι, γιὰτὶ εἶχαν προσβληθῆ πού τοὺς καλέσαμε τὴν τελευταία στιγμῇ, καὶ ἡ κυρία Στάνφορντ ἦταν ἀδιάθετη. Μὴ ἔχοντας τί ἄλλο νά κάνω, τηλεγράφησα τοῦ ἀδελφοῦ μου. Μετὰ δύο ὥρες ἦρθε ἡ ἀπάντησις: «Λυποῦμαι ἀλλὰ δέν εἶμα ἔλεῦθερο».

'Η γυναῖκα μου ἔσχισε τὸ τηλεγράφημα σὲ χίλια κομμάτια κ' ἔπεσε συντετριμμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα. Τότε μοῦ ἦρθε μιὰ σπουδαία ἔμπνευσις.

— "Ἐλα, Κίττυ, ἡσύχασε! φώναξα θριαμβευτικά. Βρῆκα τὴν λύσι. Ξέρεις πὼς ἐμένα, τὰ τραπέζια καὶ ἡ δεξιώσεις δέν μ' ἐνθουσιάζουν... Θά κάνω τὸν ἄρρωστο, κ' ἔτσι δέν θά εἴσθε παρὰ μόνον δώδεκα στὸ τραπέζι.

— Εἶσαι ἀνόητος! ἀρκέστηκε ν' ἀπαντήσῃ ἡ Κίττυ.

— Τότε, εἶπα, ὑπάρχει ὁ Τζῶν, ὁ κηπουρός... Φαίνεται καθὼς πρέπει... Θά μπορούσαμε νά τὸν θάλουμε νά ξυρισθῆ, θά τοῦ δίναμε τὸ δεύτερο φράκο μου, κ' ἔτσι θά ἦμασταν δεκατέσσερες στὸ τραπέζι...

— Τόμ, θά μὲ κάνῃς νά τρελλαθῶ! φώναξεν ἡ Κίττυ πού ἀπὸ τὸ κακό τῆς ἄρχισε νά κλαίῃ.

Τὰ δάκρυα τῆς αγαπημένης μου μὲ κάναν νά τὰ χάσω. "Ἐπρεπε, ὅπωςδήποτε νά θρῶ μιὰ λύσι.

— "Ἐλα, θάρρος, ἀγάπη μου, τῆς εἶπα. 'Υπάρχει ἀκόμα αὐτὸς ὁ καλλιτέχνης, ὁ Τζάκσον, πού ζῆ σὲ μιὰ καλύβα... Αὐτὸς ἀσφαλῶς θά ἐρχόταν...

'Η Κίττυ γούρλωσε τὰ μάτια τῆς:

— 'Ο γεροπαράξενος αὐτός; ρώτησε. Αὐτὸς δέν ἔχει οὔτε φράκο! Κ' ὕστερα πού θά τὸν θάλουμε νά καθῆσῃ;

— Κοντὰ στήν θεία 'Ιωάννα, πού εἶνε μύθος.

"Ἄν καὶ τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούρασι, πῆγα ὡς τὴν καλύβα τοῦ ζωγράφου, πού φάνηκε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψι. 'Ασφαλῶς θά νόμιζε πὼς ἤθελα νά τοῦ ἀγοράσω κανένα πίνακα. Γιὰ νά τοῦ θγάλω αὐτὴν τὴν ἰδέα ἀπὸ τὸ μυαλό, τοῦ εἶπα ἀμέσως:

— Τζάκσον, ἡ γυναῖκα μου κ' ἐγὼ σὰς προσκαλοῦμε νά φάτε ἀπόψε μαζί μας.

— 'Αγαπητὲ κυριε, ἀπάντησεν αὐτός, εἴσθε παραπολὺ εὐγενής... Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δέν εἶμαι καὶ τόσο κατάλληλος γιὰ νά ἐμφανίζωμαι σὲ κοσμικὲς δεξιώσεις.

— Καλέ, τί λέτε; διαμαρτυρήθηκα. 'Αδικεῖτε τρομερὰ τὸν ἑαυτό σας!

— Μὰ ἔχω χρόνια ὀλόκληρα πού δέν φόρεσα τὸ φράκο μου! προσπάθησε νά πῆ ὁ καλλιτέχνης.

— 'Ἐλάτε, τί σημασία ἔχουν δὲλα αὐτά; Θά μ'ας εὐχαριστήσετε ἐξαιρετικά.

'Ο ζωγράφος ἀκέφθηκε λίγες στιγμὲς, συλλογίστηκε ἴσως πὼς θά μπορούσα νά τοῦ ἀγοράσω κανέναν πίνακα καὶ εἶπε ἐπὶ τέλους:

— 'Αφοῦ ἐπιμένετε τόσο πολὺ, δέν μπορῶ παρὰ νά δεχθῶ! 'Αναστέναξα μὲ ἀνακούφισι.

Τὸ πρόσωπο τῆς γυναικούλας μου φωτίστηκε ἀπὸ χαρὰ, ὅταν τῆς ἀνήγγειλα ὅτι εἶχαμε καταικήσει τὴν δυσκολία. Καὶ μόλις εἶχαμε πρυφθάσει: ἡ ὥρα ἦταν τέσσερες καὶ μισή.

Οἱ καλεσμένοι ἄρχισαν νά φθάνου, ἀπὸ τίς ὀκτώ. Μεταξὺ τῶν πρώτων ἦταν καὶ ὁ Τζάκσον: τὸ φράκο του ἦταν παλὸ καὶ ἀσουλούπωτο... Τὸ πουκάμισό του δέν ἀστραφτε ἀπὸ καθαριότητα. Τὴν ἐπομένη μάλιστα ἡ γυναῖκα μου, μοῦ εἶπε πὼς ὁ ζωγράφος μύριζε μπενζίνα καὶ τσιμποῦκι!... Τὸ γεγονός εἶνε πάντως ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός θά θρισκόταν στή θέσι του ἀνάμεσα μ'ας. Στίς ὀκτώ καὶ τέταρτο ὄλοι εἶχαν φθάσει, ἐκτός ἀπὸ τὸν Μίλμπαρν, τὸν μυθιστοριογράφου. "Ἐθλεπα τὴν φτωχή μου γυναικούλα πού ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἔρριχνε ἰκετευτικά βλέμματα στὸ ρολοὶ καὶ ἀπαντοῦσε ἀφηρημένη σὲ ὄσους τῆς μιλοῦσαν.

(Συνέχεια στὴ σελίδα 47)

Μπήκε στὸ σαλόνι, ὅπου καθόμουν καὶ διάβαζα με τραγικὸ ὕφος.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 19)

συμφέρον συμφέρον. "Επειτα δὲν θὰ ἤθελα νὰ παραφουσκώσης τὰ λογία πού θὰ σοῦ πῶ. "Εχω τὸ λόγο σου ;

— Ἴόν ἔχεις Μπλάκ, τοῦ αλιάντησα. Μόνο πού πρέπει νὰ σοῦ δηλώσω ὅτι δὲν με φόβισαν ἢ ἀπειλές σου. "Αν σταθῆς κουτός καὶ πάνω στὴ συζήτησι μού ἀποκαλύψης ἐνδιαφέροντα πράγματα θὰ τὰ γράψω, ἔστω κι' ἂν μού κόψης κατόπιν τὸ λαρύγγι!

"Ο Μπλάκ με κύτταξε κατάμματα κι' ὅταν εἶδε ὅτι αὐτὰ τὰ λογία τὰ ἔλεγα με ἀπόλυτη εἰλικρίνεια μού δήλωσε :

— "Εμπρός, λέγε, σὲ τί θέλεις νὰ σ' ἀπαντήσω ;

— Πρῶτα-πρῶτα πόσους ἀπὸ τὴ συμμορία σου σκότωσε ἢ πολιτοφυλακῆ. "Επειτα ἂν ἐλαττώθησαν οἱ γκάγκστερς. Καὶ τρίτο ἂν πράγματι, αὐτὸ τὸ πολιτικὸ σῶμα προσφέρῃ ἀληθινὲς υπηρεσίες στὴν πατρίδα του.

— Ξέρεις πολὺ καλά, μού ἀπάντησε ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας τῶν «Τριῶν Σταυρῶν» ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ γενικὰ οἱ Ἀμερικανοὶ ἀνῆκουν στὶς ἀκόλουθες κατηγορίες : Στους γκάγκστερς, στοὺς καταδότες, στοὺς φίλους τῶν γκάγκστερς καὶ στοὺς φίλους τῶν φίλων τῶν γκάγκστερς. Δηλαδή ἡ Ἀμερικὴ εἶνε ἡ χώρα τῶν συμμοριῶν. "Όταν λοιπὸν ἕνας πολιτοφύλακας σκοτώσῃ ἕναν ἐχθρὸ του γιὰ ἐντελῶς προσωπικοὺς λόγους ἢ ἀστυνομία ὅταν θὰ κἀνὴν προσεκτικὲς ἀνακρίσεις θαίδη ὅτι τὸ θῦμα ἀνῆκε σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς κατηγορίες πού ἀναφέραμε πῶ πάνω καὶ φυσικὰ θὰ τὸν χαρακτηρίσῃ κακοποιό. "Ετσι ὁ δολοφόνος του θὰ εἶνε ἐν τάξει με τοὺς νόμους καὶ θὰ ἔχη ἱκανοποιήσῃ καὶ τὴν προσωπικὴ ἐκδίκησί του ! "Όσο τώρα γιὰ τὴν ἐλάττωσι τῶν γκάγκστερς αὐτὸ οὔτε καὶ σὺ ὁ ἴδιος τὸ πιστεύεις. "Ο γκάγκστερ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξαφανιστῇ ἀπὸ τὴν πατρίδα του. Οἱ «βασιλεῖς» τὸν ἔχουν ἀνάγκη γιὰ τὰ συμφεροντὰ τους. Οἱ ἔμποροι γιὰ νὰ ὑπερασπίζουσι τὶς ἐπιθέσεις τους κι' οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ τὸν κυνηγοῦν καὶ νὰ δικαιολογοῦν τὸ μισθὸ τους ! "Αν τώρα οἱ πολιτοφύλακες προσφέρουσι ἢ δὲν προσφέρουσι υπηρεσίες στὴν πατρίδα τους αὐτὸ μπορεῖς νὰ τὸ καταλάβῃς καὶ μόνος σου. Πάντως ἐμεῖς τοὺς θεωροῦμε ἐχθροὺς μας καὶ ὅπου τοὺς ἔβροῦμε τοὺς ἐξοντώνουμε. Θὲς καὶ τὸ λόγο ; Γιὰτὶ μᾶς σκοτώνουν τοὺς ἀνθρώπους μας. Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς προσωπικοὺς ἐχθροὺς τους εἶνε φίλοι μας. "Ετσι δικαιολογεῖται τὸ μῖσος πού ἔχουμε γι' αὐτοὺς τοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ἀλήθεια πολλές φορές αὐτὲς ἡ πολιτοφυλακὲς πληρώνουν πολὺ ἀκριβὰ τὸν ἥρωισμό τους νὰ θέλουν νὰ προστατεύσουσι τὴν Νέα Ὑόρκη ἀπὸ τοὺς κακοποιούς... Οἱ γκάγκστερς τοὺς σκοτώνουν σὰν λυσσασμένα σκυλιὰ ὅπου τοὺς συναντήσουν. Γι' αὐτὸ κίολας οἱ δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης παρουσιάζουσι συχνὰ ἕνα ἐφιαλτικὸ θέαμα αἱματηρῆς παραφροσύνης, τὸ ὁποῖο εἶνε ἀδύνατο ν' ἀναπαρασταθῇ οὔτε καὶ σ' αὐτὸν ἀκόμη τὸν κινηματογράφο.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

Η ΛΕΥΚΗ ΚΥΡΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 39)

πάγωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του, γιὰτὶ νόμισε πὼς ἔβλεπε μπροστὰ του τὴ Λευκὴ Κυρία!... "Ας εἶνε... Σὰς ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ὤμορφη κοπέλλα θρισκόταν σὲ μεγάλη ἀμηχανία, γιὰτὶ ὁ συνταγματάρχης τῆς εἶχε πει νὰ πιάσῃ στὸ δωμάτιο του στὶς τρεῖς ἢ ὡρα τὸ πρωί... "Η νέα συλλογίσθηκε πὼς ἔπρεπε νὰ τὸν παρακαλέσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ ἤσυχη. "Ο ἀρραβωνιαστικὸς τῆς, πού ἤξερε τὸ μυστικὸ, τὴν πρόσεχε ἄγρυπνα κι' ἦταν ἔτοιμος πάντα νὰ μαλλώσῃ ἄγρια με τὸν συνταγματάρχη. Μὰ ἐκεῖνη ἤθελε ν' ἀποφύγῃ τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἔκανε τὴ σκέψι πὼς ἂν πήγαινε με γυναικεῖα ρούχα στὸ δωμάτιο τοῦ συνταγματάρχου, θὰ κατάφερνε καλύτερα νὰ τὸν συγκινήσῃ. "Η σκέψις τῆς αὐτὴ ἦταν σωστὴ, μὰ εἶχε νὰ κἀνὴν μ' ἕναν ἀνάνδρου, ἕνα ἀνήμερο θηρίο. Γι' αὐτὸ, ἦταν μοιραῖο νὰ ξεσπάσῃ τὸ δράμα πού ξέρετε... "Ελπίζω ὅτι με καταλαβαίνετε. Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις τώρα πρέπει νὰ μείνῃ μεταξύ μας. Τὸ γόητρο τῶν ἀξιωματικῶν πρέπει νὰ σωθῇ με κάθε τρόπο. Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τίποτε. Θὰ κἀνω μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἔκθεσι στὸ ὑπουργεῖο καὶ τὸ δράμα θὰ μείνῃ μυστηριώδες καὶ ἀνεξιχνίαστο, ὅπως ἦταν μέχρι τώρα... "Ας ἀφήσουσι ὅλους νὰ πιστεύουσι στὴ «Λευκὴ Κυρία» τοῦ πύργου σας...

"Ο Χάγιος ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ σκούπισε τὸ ἰδρωμένο μέτωπό του. "Ο ταγματάρχης Μαντράσι τότε ἀνοίξε διάπλατα τὴν πόρτα καὶ εἶπε γελώντας :

— Ὑπολοχαγὲ Λιλιόν... συγγνώμην! Κόμησα Λιλιόν, δεῖξετε παρακαλῶ, στὸν ἀγαπητὸ μας κόμητα Χάγιος πόσο εἶσατε ὤμορφη με τ' ἄσπρα ρούχα!... Μὰ πρέπει νὰ τὸν παρακαλέσετε νὰ σὰς βρῇ ἕνα φόρεμα γιὰ τὸ ταξίδι σας...

Κ' ἔπειτα, γυρίζοντας πρὸς τὸν λοχαγὸ Βαλντάσι τοῦ εἶπε :

— Κ' ἐσεῖς, λοχαγέ, μπορεῖτε νὰ συνοδεύσετε τὴν ἀρραβωνια-

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 10)

κό. Λοιπὸν ; Εἶπατε ἕνα πορτοφόλι, καστανί, συνηθισμένο, ὀλίγο στὴν ἄκρη ζυλωμένο καὶ ραμμένο, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ...

Κυττάζει μερικὰ χαρτιά.

— ...Μάλιστα, εὐρέθη... Μᾶς τὸ ἔφερε μιὰ κυρία χθές.

— "Αχ ! Δόξα σοι ὁ Θεός! εἶπεν ὁ φτωχὸς ὁ Γιάννης, ἔτοιμος νὰ λιποθυμῆσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ. Νὰ πού ὑπάρχουν ἀκόμα ἄνθρωποι καλοὶ!...

— Ἀλλά...

— Τί ἀλλά ;

— Τὸ πήρε ὁ νοικοκύρης του. "Ενας κύριος...

— Πῶς, τί;... Τὸ πήρε ὁ νοικοκύρης του;... Ποιὸς νοικοκύρης ἦτανε αὐτός;

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε κ' ἦτανε δικό του.

— Ἐκεῖνος πού τὸ εἶχε ;

— Ναι, ἕνας κύριος καθὼς πρέπει, πού ἔχει ὑπογράψῃ ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν θγάζω τὴν ὑπογραφή του... Ἦρθε καὶ τὸ ζήτησε, ἔδωσε τὰ σημάδια: καστανί, ζυλωμένο καὶ ραμμένο με μιὰ γοργόνα σταμπαρισμένη ἀπὸ πάνω, με χίλια ἑφτακόσια φράγκα μέσα, ἕνα χιλιοδραχμο, ἕνα πεντακοσάρικο καὶ δυὸ ἑκατοστάρικα καὶ ἕνα διαρκὲς τοῦ τράμ. Τὸ ἔχασε στὸ τράμ, προχθὲς τ' ἀπόγευμα... Αὐτὸς ἦταν ὁ νοικοκύρης. "Ενας κύριος...

— Κύριος, τί κύριος ;

— Νὰ ἕνας κύριος, σοβαρὸς καὶ καθὼς πρέπει, με χρυσᾶ γυαλιὰ, ἕνα μουσάκι ἄσπρο καὶ ἕνα μπαστοῦνι, με χρυσὴ λαβὴ !...

— Μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ ;...

— Ναι, ἕνα μπαστοῦνι με χρυσὴ λαβὴ, πού πρέπει νὰ τὸ σπᾶσῃ στὸ κεφάλι σου, γιὰτὶ ἦρθες ἐδῶ πρωί-πρωί νὰ μᾶς γελάσῃς καὶ νὰ πάρῃς ξένα πράγματα !

— Ποσειδῶνα. Γιὰ ἔλα πάρε ἐδῶ τὸν κύριον αὐτόν!...

* * *

"Ο Γιάννης, σὰν Γιάννης πού ἦτανε, ὅταν τὸν ἀφήσανε ἐλεύθερο σκέφτονταν ἀκόμα γιὰ νὰ καταλάβῃ πὼς τὸ δικό του πορτοφόλι μποροῦσε νὰ εἶχε, ὅπως αὐτὸς στὸ καφενεῖο, δυὸ κυρίους, δυὸ ἀφεντικούς !...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΟΙ ΔΕΚΑΤΡΕΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Στὶς ὀκτώ καὶ εἴκοσι-πέντε τῆς φέραν ἕνα τηλεγραφήμα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε, καὶ τὸ ἀνοίξε. Τὴν εἶδα τότε νὰ χλωμιάζῃ καὶ νὰ δαγκῶνῃ τὰ χεῖλη τῆς.

— Τί συμβαίνει, ἀγάπη μου; τὴ ρώτησα ἀνήσυχος.

Αὐτὴ μοῦδωσε τὸ τηλεγράφημα χωρὶς νὰ πῇ λέξι. Δὲν κατάρθωσα νὰ κρῦψω ἕνα χαμόγελο σὰν τὸ διάβασα: ὁ Μιλμπάρν τηλεγραφοῦσε πὼς τὴν τελευταία στιγμή τοῦ ἔτυχε κάποιον ἐμπόδιο καὶ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φάῃ μαζί μας...

"Ημασταν πάλι δέκα-τρεῖς !

Κύτταξα τὴ γυναῖκα μου πού ἄφριζε ἀπὸ τὸν θυμὸ τῆς.

— Μήπως θέλῃς νὰ πῶ τοῦ Τζάκσον, ὅτι δὲν τὸν χρειάζομαστε πειὰ καὶ ὅτι μπορεῖ νὰ φύγῃ; τὴν ρώτησα βάζοντας τὰ δυνατὰ μου γιὰ νὰ μὴν σκάσω στὰ γέλια.

Μὰ ἡ γυναῖκες φαίνεται πὼς δὲν παίρνουν ἀπὸ ἀστεία. Κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλην ἀπάντησι, ἡ γλυκειὰ μου ἢ γυναικούλα μού σφύριξεν ἀνάμεσα στὰ δόντάκια τῆς.

— Κτῆνος!

Καὶ σωριάστηκε κάτω ξερῆ.

"Ετσι μείναμε πάλι δώδεκα γιὰ τὸ τραπέζι.

Τί εὐτυχία, Θεέ μου !

Κι' ἂν ἡ Κίττυ μου ἀφήσῃ τὸν κόσμον αὐτὸν ἀπ' τὴ σκασίλα τῆς καὶ φύγῃ γιὰ τοὺς οὐρανοὺς τί διπλὴ εὐτυχία τότε!...

ΓΟΥΩΛΤΕΡ ΕΜΜΑΝΟΥΕΛ

στικιά σας ὡς τὸν πύργο τῆς. "Επειτα, πρέπει νὰ φύγετε ἀμέσως γιὰ τὸ μέτωπο!... Καί, σιωπὴ γιὰ ὄλα αὐτὰ!... Κανείς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ τὸ μυστικὸ μας.

"Ο κόμης Χάγιος, τὴν ἴδια ἡμέρα, συνώδευσε τὴν κόμησσα Λιλιόν, τὴν δίδυμη ἀδελφὴ τοῦ τρελλοῦ ὑπολοχαγοῦ τῶν Οὐσσάρων πού εἶχε αυτοκτονήσῃ στὸ Γαλάτσι τῆς Ρουμανίας, ὅταν τὸν παράτησε ἡ ὡμορφὴ κατάσκοπος, — στὸν σιδηροδρομικὸ σταθμό.

"Επειτα, ξαναγύρισε καὶ κλείσθηκε στὸν παλιὸ πύργο του, ἔχοντας συντροφιά τὴ «Λευκὴ Κυρία» πού χαμογελοῦσε παράξένα ἀπὸ τὸ κάδρο τῆς, σὰν νὰ ἔκρυβε κάποιον μυστικόν...

ΕΡΤΣΟ ΚΟΒΑΚ